

Arrest

nr. 71 851 van 14 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 december 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juli 2011.

1.3. Op 14 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Sinds 2007 zou u zijn tewerkgesteld bij de Iraakse oliepolitie. U zou belast zijn geweest met de beveiliging van oliepijpleidingen gelegen in de woestijnregio tussen Basra en Bagdad. Op 5 november 2010 zou u met uw eenheid (vijf agenten in totaal) twee mannen op heterdaad hebben betrapt op oliediefstal in de woestijn van Bathaa. Na ondervraging door de lokale politie zouden de twee bekend hebben lid te zijn van de radicale sjiietische militie 'al Badr'. Ze zouden zijn gedetineerd in afwachting van hun verschijning voor de rechtbank. Op 16 november 2010 zouden de twee voor de rechtbank hebben moeten verschijnen. Omstreeks 11 november 2010, ongeveer zes dagen na de arrestatie van de twee verdachten, zouden u en de andere leden van uw eenheid een dagvaarding hebben ontvangen van de rechtbank om te getuigen in deze zaak. Omstreeks 12 november 2010, een week na de arrestatie van de verdachten, zou u thuis een dreigbrief hebben ontvangen. In de brief zou u voor de keuze zijn gesteld: ofwel uw getuigenis te wijzigen voor de rechtbank in het voordeel van de twee verdachten ofwel de regio te verlaten. U zou drie dagen bedenktijd hebben gekregen. Vermoedelijk zou de brief zijn opgesteld door de 'Badr'-militie omdat de twee verdachten tot deze militie zouden behoren. De eerste twee dagen na ontvangst van de dreigbrief zou u thuis hebben doorgebracht. Omstreeks 15 november 2010 zou u naar uw politiekantoor zijn teruggekeerd. U zou er vijf nachten hebben doorgebracht en niet meer naar huis zijn teruggekeerd. Hierna zou u met uw moeder en zus naar de regio 'Qalat al-Sukar' zijn gevlucht bij uw oom. Op 21 november 2010 zou u illegaal de Turkse grens hebben overgestoken en vervolgens clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. U diende een asielaanvraag in op 6 december 2010.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw problemen zouden in hoofdzaak zijn begonnen nadat u twee dieven had ingerekend en als gevolg hiervan werd gedagvaard voor de rechtbank. U werd onder druk gezet om uw getuigenis te wijzigen in het voordeel van de misdadigers.

Vooreerst kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw oproeping/dagvaarding voor de rechtbank. U verklaarde in deze zaak met uw gehele politie-eenheid te zijn opgeroepen om te getuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is weinig geloofwaardig dat de rechtbank aan de betrokken politiemannen geen enkel document heeft afgeleverd. Uw uitleg, als zouden al uw collega's en ook uw overste louter mondeling in kennis zijn gesteld van deze oproeping, is weinig overtuigend. Jullie overste, 'Aqid' (kolonel) Latif Lafta, zou op zijn beurt het hoofd van jullie patrouille op de hoogte hebben gebracht van de convocatie. U wist evenmin te vermelden op welke wijze de kolonel zelf door de rechtbank in kennis was gesteld van het feit dat jullie allemaal voor de rechtbank moesten verschijnen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 8).

Aangezien u zelf, als gevolg van een dreigbrief, niet bent gaan getuigen in de rechtbank werd u de vraag gesteld of uw collega's dit dan wel hebben gedaan. Uw uitleg voor uw onwetendheid, als zou u na ontvangst van de dreigbrief, op 12 november 2010, onmiddellijk op de vlucht zijn geslagen spreekt u zelf naderhand weer tegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9). Immers, uzelf verklaarde na ontvangst van deze dreigbrief (dd. 12 november 2010) nog twee dagen thuis te hebben verbleven. Hierna zou u nog vijf dagen, tot omstreeks 19 november, in het politiekantoor hebben doorgebracht om vervolgens tot 21 november bij een oom in Qalat al-Sukar schuil te houden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9). Volgens uw verklaringen zou de rechtszitting nochtans op 16 november 2010 zijn doorgegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Op dat ogenblik verbleef u nog in het land, meer zelfs, was u uit voorzorg op uw werkplaats gebleven. Dat u toen al vertrokken was blijkt dan ook niet te kloppen.

Het is dan ook zeer merkwaardig dat u gedurende uw verblijf in het politiekantoor geen informatie meer heeft ontvangen over het verloop van de rechtszitting en de getuigenis van uw collega's voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Meer nog, u wist zelfs niet te vertellen of deze collega's al dan niet voor de rechtbank zouden zijn verschenen. U gaf als uitleg voor uw onwetendheid dat twee van de vijf collega's van uw eenheid, T.(...) en H.(...), niet meer naar hun werkplaats zijn teruggekeerd. De verantwoordelijke van uw eenheid zou u gedurende die vijf dagen dan weer niet meer hebben gezien. Een andere collega, W.(...), zou wel aanwezig zijn geweest. Volgens u had W.(...) geen bedreiging ontvangen. Echter, ook van deze laatste wist u niet te vermelden of hij al dan niet is gaan getuigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is geheel ongeloofwaardig dat u bij uw collega's en/dienst geen inlichtingen heeft ingewonnen over het verloop en de uitkomst van deze rechtszaak, noch poolshoogte heeft genomen bij uw collega's die eveneens werden gedagvaard. Dit zou niet meer dan

normaal zijn aangezien jullie zich allemaal in dezelfde situatie bevonden, en de getuigenis/aanwezigheid van de anderen in de rechtbank cruciale informatie kon verschaffen voor de verdere beoordeling en inschatting van uw vrees voor vervolging. Uw uitleg, als zou u tot drie keer toe hebben gepoogd om de collega's van uw eenheid op te bellen op hun mobiele telefoon die telkens uitgeschakeld was uitgeschakeld, is niet afdoende. U verklaarde uitdrukkelijk, naast uw directe collega's, ook geen contact meer te hebben opgenomen met uw dienst noch met uw overste voor meer informatie omtrent de afloop van die rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U zou dit hebben nagelaten hebben omdat u enerzijds schrik had, en u anderzijds toch zinnens was uw dienst te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze argumenten houden weinig steek aangezien hieruit een grote desinteresse blijkt voor uw eigen situatie en deze van uw directe collega's, wat dan weer haaks staat op de door u ingeroepen vrees.

Immers, blijkt dat u ook na uw aankomst in België, toen u al in veiligheid was, geen stappen heeft ondernomen om u te informeren aangaande eventuele ontwikkelingen in deze zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9, p. 10). U stelde dat u geen inlichtingen heeft kunnen inwinnen omdat uw familie actueel in Syrië zou verblijven. U zou wel nog een neef in Irak hebben maar deze zou zich niet willen bemoeien met deze zaak. Nochtans zou hij u toch een dienst hebben bewezen en uw Iraakse identiteitsdocumenten en dreigbrief per post naar België hebben opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, p. 2). Aldus beschikt u nog over een verwant in Irak die u kan contacteren en bij wie u minstens kan polsen of er nog nieuws is over deze hele zaak.

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met militanten van de milizie 'Badr' tengevolge uw getuigenis in een zaak waarbij twee van hun militanten waren betrokken. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van Conventie van Genève te zijn.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van de dreigbrief voor. Zo verklaarde u dat het een anonieme dreigbrief betreft, vermoedelijk opgesteld door de milizie 'al Badr'. Echter, de brief is wel degelijk ondertekend en dit door een andere groepering dan 'Badr', namelijk 'Sarayat al Mawt - Kata'ib al Nasr al Zahra'. DE brief is dus geenszins anoniem opgesteld. Frappant dat u dit niet weet aangezien toch in alle redelijkheid mag worden verondersteld dat u deze nauwkeurig heeft gelezen. Overigens heeft dit document, een korte getypte tekst, zonder datum noch signatuur, slechts weinig bewijswaarde aangezien de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten (identiteitskaart en nationaliteitsbewijs), het woonattest van uw vader, een opleidingsattest bij de politie (ongedateerd), uw politiekaart, uw loonfiche, een bankafschrift van een lening die van uw politiesalaris werd afgetrokken en verschillende kentekens van een politie-uniform, tonen weliswaar uw identiteit/afkomst aan en vormen een begin van bewijs van uw werkzaamheden als politieagent. Deze elementen staan hier niet ter discussie. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw beroep als politieagent wordt gevisieerd in de zin van de Conventie van Genève. Het enige incident dat u sinds 2007 in dit verband aanhaalt blijkt ongeloofwaardig te zijn.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burge-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiietische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiietische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven en verwijst hij naar de als bijlage bij het verzoekschrift nieuw bijgebrachte documenten, namelijk een oproeping van het Hof van Cassatie dd. 13 november 2010 om te getuigen voor de rechtbank op 14 november 2010 en een attest van het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 25 september 2011, attest dat volgens verzoeker zijn initiële verklaringen in verband met de bedreiging voor zijn leven die hij dreigt te ondergaan bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, als onafhankelijke bron nogmaals uitdrukkelijk bevestigt.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend met militanten van de militie 'Badr' ten gevolge zijn getuigenis in een zaak waarbij twee van hun militanten waren betrokken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen

van zijn oproeping/dagvaarding voor de rechtbank en zijn uitleg als zouden al zijn collega's en ook zijn overste louter mondeling in kennis zijn gesteld van deze oproeping weinig overtuigend is, (ii) het geheel ongeloofwaardig is dat hij bij zijn collega's en dienst geen inlichtingen heeft ingewonnen over het verloop en de uitkomst van deze rechtszaak, noch poolshoogte heeft genomen bij zijn collega's die eveneens werden gedagvaard en uit dit nalaten een grote desinteresse blijkt voor zijn eigen situatie en deze van zijn directe collega's, wat dan weer haaks staat op de door hem ingeroepen vrees, (iii) verzoeker niet blijkt te weten dat de door hem voorgelegde dreigbrief wel degelijk ondertekend is en dus geenszins anoniem is opgesteld, de brief ondertekend is door een andere groepering dan 'Badr' en het document, een korte getypte tekst zonder datum noch signatuur, overigens slechts weinig bewijswaarde heeft aangezien de herkomst ervan niet kan worden nagegaan en (iv) de overige door hem voorgelegde documenten weliswaar zijn identiteit/afkomst aantonen en een begin van bewijs vormen van zijn werkzaamheden als politieagent doch deze elementen niet ter discussie staan. Inzake subsidiaire bescherming concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nasseriyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stukken (een "oproeping van het Hof van Cassatie dd. 13 oktober 2010" en "een verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 25 september") zijn niet van dien aard dat ze de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsnog in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

Vooreerst betreffen beiden documenten slechts fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit.

Wat betreft de convocatie van het Hof van Cassatie is de Raad verder van oordeel dat aan dit stuk geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij mondeling op de hoogte werd gebracht van deze oproeping en dat hij nooit een oproepingsbrief heeft gekregen (administratief dossier, stuk 3, p. 7-8-9). Voorts acht de Raad het bevreemdend dat verzoeker verklaarde dat de twee verdachten dienden te verschijnen voor de criminele rechtbank van Nasseriyah, gelegen in de wijk 'Idarat al Mahalia' en dat hij door de rechtbank werd opgeroepen om in deze zaak te getuigen (administratief dossier, stuk 3, p. 3), terwijl uit de neergelegde convocatie blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een andere rechtbank, namelijk het Hof van Cassatie van de provincie Dhi Qar. Verder blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker herhaaldelijk verklaarde dat de rechtszitting voorzien was op 16 november 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 9), terwijl uit de thans bijgebrachte convocatie blijkt dat verzoeker werd opgeroepen om op 14 november 2010 te verschijnen. Het loutere feit dat verzoeker zich mogelijks vergist heeft omtrent het correcte tijdsverloop, zoals wordt aangehaald in voorliggend verzoekschrift, kan geenszins worden aanvaard als afdoende verschoning daar het feit dat hij diende te verschijnen in deze rechtszaak de kern van zijn asielrelaas uitmaakt zodat dan ook redelijkerwijs van verzoeker kan worden verwacht dat hij dit feit correct in de tijd kan situeren. Het geheel van deze vaststellingen noopt ertoe aan de convocatie elke bewijswaarde te ontfangen en het document niet in aanmerking te nemen als bewijs van het door verzoeker opgediste relaas.

Met betrekking tot het attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 25 september 2011, dient te worden opgemerkt dat hierin wordt gesteld dat terroristen na het vertrek van verzoeker tegen zijn familie een schrikbewind hebben gevoerd, dat hun huis beschoten werd en dat iedereen naar een andere plaats moest vluchten, hetgeen haaks staat op verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van dergelijke feiten en hij integendeel verklaarde dat zijn moeder en zijn zus, nadat zij op 14 november 2010 hun woonplaats verlieten, nog tot januari 2011 in Qalat al Sukar gebleven zijn, waar zij geen problemen hebben gekend en zij enkel uit voorzorgsmaatregelen naar Syrië zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Dergelijke flagrante incoherenties tussen verzoekers verklaringen en het door hem neergelegde attest, dat overigens een gesolliciteerd karakter vertoont en een fotokopie betreft, leiden ertoe dat ook aan dit document niet de minste bewijswaarde kan worden verleend.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij niet vermag de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten, noch aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM zou kunnen schenden vermits dit door verzoeker niet concreet wordt toegelicht. Volledigheidshalve merkt de Raad te dezen op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt verwezen naar wat volgt.

2.5. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat een gedwongen terugkeer als gevolg van de bestreden beslissing een rechtstreekse bedreiging voor zijn leven inhoudt, om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is. In de bestreden beslissing wordt verder correct vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Nasseriyah in de provincie Dhi-Qar (Zuid-Irak), waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie, kwam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nasseriyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing

toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS